

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Leta 1970 je bila ustanoviteljem iz Aughinisha dana zaveza glede oprostitve carin na kurilno olje, ki se uporablja pri proizvodnji alumnijevega oksida v takrat predlaganem obratu v Shannonu, na Irskem. Leta 1983 je obrat v Aughinishu začel delovati in irski organi so obvestili Komisijo, da nameravajo izpolniti obveznosti v zvezi z oprostitvijo trošarine. Tožeča stranka navaja, da je bila oprostitvev odobrena z naknadnimi odločbami Sveta ⁽¹⁾. Leta 2000 je Komisija poleg tega zastavila vprašanje glede državnih pomoči, ki je pripeljalo do začetka uradne preiskave in nazadnje sprejetja izpodbijane odločbe.

V podporo svoji tožbi tožeča stranka trdi, da je Komisija napačno uporabila pravo pri sklepanju, da je zadevna pomoč nova pomoč, in ne obstoječe pomoči.

Po mnenju tožeče stranke, četudi bi pomoč pomenila novo pomoč in bi se moralo o njenem izvajanju obvestiti v letu 1983, se Komisija strinja, da je bila ta pomoč sporočena v tem času. Ker Komisija v časovnih obdobjih, ki jih je sama opredelila, ni sprejela nobene odločbe, je zadevna pomoč postala obstoječa pomoč. Podredno je Komisija pomoč obravnavala kot veljavno pomoč v celotnem obdobju, kar potrjuje njena nedvoumna izjava iz leta 1992.

Poleg tega je, v skladu s členom 15 v povezavi s členom 1(b)(iv) Uredbe 659/1999 ⁽²⁾, ker je pomoč obstajala več kot deset let in je zastaralni rok, ki je določen v uredbi, potekel, pomoč postala veljavna pomoč in je pri postopkih, ki jih je začela Komisija v zvezi z nadzorom, podana kršitev.

V zvezi z njenim prvim tožbenim razlogom, tožeča stranka prav tako trdi, da je bila pomoč predmet pravno zavezujočih obveznosti, ki so za irske organe veljale pred pristopom leta 1973. Po mnenju tožeče stranke naj bi bila pomoč že zaradi tega veljavna pomoč.

Tožeča stranka z dodatnim tožbenim razlogom trdi, da odločba krši načelo pravne varnosti, kolikor nasprotuje soglasni odločbi Sveta, sprejeti na podlagi predloga Komisije. Odločba je prav tako v neposrednem nasprotju z določbo člena 8(5) Direktive 92/81/EGS ⁽³⁾ o uskladitvi trošarinskih struktur za mineralna olja, ki od Komisije zahteva, da Svetu v soglasno potrditev predloži predloge, za katere meni, da izkrivljajo konkurenco ali so nezdržljivi z notranjim trgov.

Poleg tega naj bi Komisija, vsaj v kolikor zadeva prejemnika pomoči, kršila načelo upravičenih pričakovanj v okoliščinah, ker je Svet izrecno odobril odstopanje do 31. decembra 2006.

Nazadnje naj bi Komisija kršila temeljno pravno pravilo in s svojim ravnanjem zlorabila pooblastila, vključno z zamudo pri

sprejemanju izpodbijane odločbe, zlasti ob upoštevanju dejstva, da je bila o pomoči obveščena prvič leta 1983. Poleg tega Komisija ni upoštevala postopkov iz Direktive 92/81/EGS, in je javno izjavljala o združljivosti zadevne sheme pomoči. Tako naj bi bilo Komisiji z njenim ravnanjem v vseh okoliščinah onemogočeno zahtevati povrnitev pomoči.

⁽¹⁾ 92/510/EEC: Odločba Sveta z dne 19. oktobra 1992, ki državam članicam dovoljuje, da še naprej za določena mineralna olja za posebne namene, uporabljajo obstoječe znižane stopnje trošarine ali oprostitve trošarine, v skladu s postopkom iz člena 8 (4) Direktive 92/81/EEC (UL L 316, str. 16) in drugih prihodnjih odločb.

⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 93 Pogodbe ES (UL L 83, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva Sveta 92/81/EGS z dne 19. oktobra 1992 o uskladitvi trošarinskih struktur za mineralna olja (UL L 316, str. 12).

Tožba, vložena 21. februarja 2006 — UPM-Kymmene proti Komisiji

(Zadeva T-53/06)

(2006/C 86/80)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Tožeča stranka: UPM-Kymmene Oyj (Helsinki, Finska)
(Zastopniki: B. Amory, E. Friedel, F. Bimont, lawyers)

Tožena stranka: Komisija Evropskih skupnosti

Tožeča stranka predlaga Sodišču, naj:

— za nično razglasi Odločbo v delu, kjer določa, da je družba Rosenlew Saint Frères Emballage sodelovala na sestankih združenja Valveplast na evropski ravni od 18. julija 1994 do 31. januarja 1999, in da je na osnovi kratke udeležbe družbe Rosenlaw Saint Frères Embalage na sestankih združenja Valveplast (od 21. novembra 1997 do 26. novembra 1998) in njenega sodelovanja na francoskih sestankih glede embalažnih vreča prišlo do enotne nadaljevanje kršitve.

- zniža globo, ki je bila tožeči stranki naložena z Odločbo;
- Komisiji naloži vračilo neupravičeno prejetega dela globe z obrestmi od dneva plačila globe do celotnega in dokončnega vračila Komisije;
- Komisiji Evropskih skupnosti naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka zahteva delno razglasitev ničnosti Odločbe Komisije C(2005) 4634 konč. z dne 30. novembra 2005 v zadevi COMP/F/38.354 — Industrijske vreče. Tožeča stranka ne izpodbija ugotovljenega dejanskega stanja, temveč zatrjuje, da Odločba vsebuje vrsto napak v presoji dejstev, ki zadevajo družbo Rosenlaw Saint Frères Embalage, hčerinsko družbo tožeče stranke, in njeno vlogo v dejavnostih kartela, ter predlaga znižanje globe iz razlogov neupravičenosti in nesorazmernosti.

Tožeča stranka v podporo tožbenemu zahtevku navaja zmotno ugotovitev dejanskega stanja pri uporabi člena 81(1) ES. Tožeča stranka zatrjuje, da je Odločba zaradi pomanjkanja dokazov o enotni nadaljevani kršitvi družbe Rosenlaw Saint Frères Embalage, neveljavna. Drugič, tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija napačno ocenila trajanje kršitve. Po navedbah tožeče stranke Komisiji ni uspelo dokazati, da je bila družba Rosenlaw Saint Frères Embalage udeležena pri dejavnostih kartela v sektorju plastičnih vrečk, in da je od 20. novembra 1997 sodelovala na sestankih združenja Valveplast na evropski ravni.

Poleg tega tožeča stranka zatrjuje, da je dokaz o vpletenosti družbe Rosenlaw Saint Frères Embalage na sestankih francoske skupine za embalažne vreče do 31. januarja 1999 nezadosten.

Tožeča stranka nadalje navaja kršitev splošnih načel sorazmernosti, enakega obravnavanja in poštenja ter napak pri določanju globe.

Prvič, tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija z določitvijo izhodiščnega zneska, ki je nesorazmeren glede na težo strojene kršitve, prekoračila mejo pooblastila iz člena 23(3) Uredbe 1/2003. V zvezi s tem tožeča stranka nasprotuje uporabi svarilnega faktorja 2 in izjavlja, da tržni delež na trgu industrijskih vreč leta 1996, ki ga je celoten kartel pokrival, ni ustrezna osnova za izračun osnovnega zneska globe.

Drugič, tožeča stranka navaja, da je Komisija zmotno ocenila trajanje udeležbe družbe v dejavnostih kartela.

Tretjič, tožeča stranka izjavlja, da Komisija ni ustrezno upoštevala dejstva, da je bila tožeča stranka odgovorna zgolj zato, ker je matična družba in s tem kršila načelo poštenja.

Četrtyč, tožeča stranka zatrjuje, da Komisija ni upoštevala olajševalnih okoliščin in napačno prisodila oteževalne okoliščine ponovitve dejanja.

V zvezi s določitvijo končnega zneska globe tožeča stranka Komisiji na koncu očita, da je kartel kvalificirala za zelo resno kršitev pravil o konkurenci, glede na to, da ima omejen učinek na konkurenco in glede na njegov geografski obseg.

Tožeča stranka uveljavlja tudi kršitev pravic obrambe, saj ji v upravni fazi ni bila dana pravica do dostopa do nekaterih pomembnih dokazov, na katere se je Komisija oprla pri ugotovitvi trajanja in obsega kršitve s strani družbe Rosenlaw Saint Frères Embalage.

Tožba, vložena 23. februarja 2006 — Low & Bonar in Bonar Technical Fabrics proti Komisiji

(Zadeva T-59/06)

(2006/C 86/81)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Tožeči stranki: Low & Bonar plc (Dundee, Združeno kraljestvo) in Bonar Technical Fabrics NV (Zelee, Belgija) (Zastopnika: L. Garzaniti, lawyer, M. O'Regan, Solicitor)

Tožena stranka: Komisija Evropskih skupnosti

Predlogi tožečih strank

- Izpodbijana Odločba Komisije št. C(2005)4634 z dne 30. novembra 2005 v zadevi COMP/F/38.354 — Industrijske vreče naj se, kolikor se nanaša na tožeči stranki, v celoti razglasi za nično; ali